

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1216/06
14.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог УТ "ББ" Д.Д., чији је пуномоћник БА, адвокат, ради враћања тужиоца на рад и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж.1.бр.194/06 од 17.05.2006. године, у седници одржаној 14.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж.1.бр.194/06 од 17.05.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Кикинди П.1.бр.773/05 од 08.02.2006. године, у ставу првом изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да врати тужиоца на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми и радној способности, док је ставом другим изреке обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћеног дела зараде за период од јуна 1998. године закључно са јулом 2000. године исплати укупно 14.958,00 динара, са законском затезном каматом од доспећа па до исплате, како је то опредељено у овом ставу изреке, те је обавезана тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка од 10.800,00 динара са законском затезном каматом почев од 08.02.2006. године па до исплате.

Пресудом Окружног суда у Зрењанину Гж.1.бр.194/06 од 17.05.2006. године, усвојена је жалба тужене и преиначена првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац предложио да се обавезе тужена да га врати на послове и радне задатке који одговарају његовој стучној спреми и радној способности, као и да му исплати зараду за период од јуна 1998. до јула 2000. године у укупном износу од 14.950,00 динара са законском затезном каматом, те да му накнади трошкове парничног поступка (став први изреке) а тужилац је обавезан да накнади туженој трошкове парничног поступка од 80.100,00 динара (став други изреке).

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу чл.399. Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр.125/04) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда из чл.361. став 2. тач.9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тач.12. истог става, на коју се у ревизији указује, јер побијана пресуда садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, које нису противуречне записницима и датим исказима и прибављеним исправама, а оцењени су и жалбени наводи од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог од 1972. године, радећи најпре послове у ресторану, а касније као пословођа трговине. Почетком 1998. године, због финансијских тешкоћа, тужена је један број радника упутила на плаћено одсуство, међу којима и тужаоца. Међутим, 20.04.1999. године, тужена је донела решење којим је утврђено да је тужаоцу престао радни однос са 05.06.1998. године, због неоправданог изостанка са посла пет радних дана узастопно, а са истим датумом одјављен је и код надлежног Републичког фонда ПИО запослених. Због неуспешних покушаја личне доставе овог решења тужаоцу, оно је истакнуто на огласној табли тужене, па је он имао сазнање и о постојању и о садржини решења, а најкасније на рочишту одржаном 27.12.2000. године, када је изведен доказ читањем овог писмена. Тужилац је радну књижицу преузео од тужене, а поништај решења о престанку радног односа у судском поступку, није тражио.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио захтев тужаоца за враћање на рад и исплату зарада.

Наиме, у парничном поступку, суд одлучује у границама захтева који су стављени у поступку (чл.3. став 1. Закона о парничном поступку). У овој правној ствари, предмет тужбеног захтева је враћање тужаоца на рад и исплата неисплаћених зарада и то почев од престанка радног односа тужаоцу, односно јуна 1998. године до јула 2000. године.

Према одредби чл.114. став 2. Закона о радним односима ("Сл.гласник РС" бр.55/96, који је био на снази у време доношења решења), решење директора о престанку радног односа донето у првом степену је коначно, а у складу са ставом првим истог члана, запослени који није задовољан коначним решењем, има право да покрене спор код надлежног суда ради заштите својих права, у законом прописаном року.

Према овој законској одредби, запослени може у судском поступку тражити заштиту својих права против коначног решења о престанку радног односа. Ако се правноснажном судском одлуком утврди да је запосленом незаконито престао радни однос, послодавац је дужан, на захтев запосленог, да га врати на рад и да му исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту или уговору о раду.

Дакле, успостављање пређашњег стања, односно реинтеграција запосленог (што подразумева враћање на раније радно место и исплату зарада), представља нужну правну последицу поништаја решења о престанку радног односа, јер одлука о поништају има ретроактивно дејство. То значи да без доношења одлуке суда о поништају решења о престанку радног односа, не може наступити ни правна последица - враћање на рад и исплата зараде.

Имајући у виду да у овој правној ствари тужилац није тужбом тражио и поништај одлуке тужене о престанку радног односа, због чега је ова коначна одлука постала и правноснажна, то је другостепени суд, одлучујући у границама постављеног тужбеног захтева правилно одбио тужбени захтев за враћање тужиоца на рад и исплату зарада, јер се овакав захтев може усвојити само ако се утврди да је одлука послодавца о отказу незаконита, што није случај у овој правној ствари.

Неосновани су наводи у ревизији да тужилац није могао тражити поништај решења о престанку радног односа, јер га никада није примио, јер је утврђено да је достава извршена преко огласне табле тужене, у складу са чл.77., а у вези чл.84. Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ" бр.33/97). При том, тужилац је и у току овог поступка, био упознат и о постојању и о садржини решења, најкасније на рочишту одржаном 27.12.2000. године, али ни после овога датума није тражио његов поништај у судском поступку.

Применом одредбе чл.405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

вг